

Průvod

Panu Leonu Bailbymu

Poklidný ptáku opačného letu
Jenž hnízdíš v ovzduší
Na hranici kde naše slunce zářit začíná
Zavři své druhé víčko země tě oslňuje
Když hlavu pozvedáš

Také já jsem vlastně temný a mdlý
Mlhou jež zatemňuje lucerny
Rukou která se náhle klade před oči
Klenbou mezi vámi a veškerým světem
A vydávám se jako světlo doprostřed stínů
Očima pořádaje milované hvězdy

Poklidný ptáku opačného letu
Jenž hnízdíš v ovzduší
Na hranici kde se rozsvěcí má paměť
Zavři své druhé víčko
Ne kvůli slunci ne kvůli zemi
Ale kvůli plazivému plameni jehož intenzita
se bude zvětšovat
Až se jednoho dne stane jediným světlem

Jednoho dne
Jednoho dne jsem očekával sám sebe
Řekl jsem si Guillaume nastal čas
Abys poznal konečně sám sebe
Když jsi poznal ostatní

Poznal jsem je pěti smysly a několika dalšími
Stačil mi pohled na jejich nohy a vytvořil jsem
si obraz tisíců
Vidět jejich poděšenou chůzi jediný vlas
Anebo jazyk pokud jsem chtěl být doktorem
Anebo jejich děti pokud jsem chtěl být prorokem
Lodi nadšenců pero mých spolubratří
Mince slepců ruce němých
Anebo spíše kvůli slovníku než vlastnímu psaní
Nějaký dopis muže nanejvýš dvacetiletého
Stačilo mi cítit vůni jejich kostelů
Vůni jejich řek protékajících městem
Či květů ve veřejných zahradách
Ó Corneliie Agrippa pach malého psíka by mi postačil
Abych přesně popsal tvé spoluobčany z Kolína
Jejich tři krále i zástupy uršulinek
Které tě vedly k chybnému názoru na ženy
Stačí mi vychutnat dech vavřínu abych poznal
zda má sloužit lásce či hanbě
A dotknout se obleků
Abych zjistil zda člověk je zimomřivý či nikoli
Ó lidé které jsem znal

Stačilo mi slyšet hluk kroků
Abych už navždycky určil směr chůze
To vše mi stačilo abych věřil že mám právo
Křísit ostatní
Jednoho dne jsem očekával sám sebe
Řekl jsem si Guillaume přišel tvůj čas
A z lyrika vycházeli ti které mám rád
Ale k nimž jsem nepatřil
Velikáni pokrytí řasami procházeli podmořskými městy
Kde věže vytvářely ostrovy
A toto moře se svým jasem hlubinným
Napájelo svou krví mé žíly a bušilo srdcem mým
Pak se na zemi objevily tisíce bílých kmenů
A každý z mužů držel v ruce růži hezkou
A jazyk který vynalezli cestou
Jsem od nich pochytil a dodneška jej mám
Průvod šel dál já hledal sebe sám
Všichni co tudy šli a vzdálení mi byli
Přesto část mého těla v sobě měli
Z něhož mě tvořili jako se staví věž
A všichni společně se na mně podíleli
Tvoříce s člověkem svět celý

Vše je pryč Dávno pryč Ó bozi tentýž tvar
Co máte vy dali jste mi co dar
A obraceje zrak k zbytečné budoucnosti
Sám v sobě minulost zřím růsti

Nic zemřít nemůže pokud to ještě není
Zářící minulost je nad budoucí snění
To bezmocné je jako špatný lék
Jenž promarňuje úsilí i účinek